

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1413/2021
19.01.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Радослава Петровића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Владимира Ђуричића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К 149/20 од 18.02.2021. године, која је исправљена решењем К 149/20 од 29.06.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 349/21 од 08.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 19.01.2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Владимира Ђуричића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К 149/20 од 18.02.2021. године, која је исправљена решењем К 149/20 од 29.06.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 349/21 од 08.09.2021. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К 149/20 од 18.02.2021. године, која је исправљена решењем К 149/20 од 29.06.2021. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело превара из члана 208. став 3. у вези са ставом 1. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и осам месеци и новчана казна у износу од сто хиљада динара, на основу члана 68. став 1. КЗ опозвана му је условна осуда изречена пресудом Основног суда у Суботици К 665/19 од 29.10.2019. године којом му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, па је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и на новчану казну у износу од сто хиљада динара. Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка чији износ ће бити утврђен посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 349/21 од 08.09.2021. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљеног, а пресуда Основног суда у Старој Пазови К 149/20 од 18.02.2021. године, која је исправљена решењем К 149/20 од 29.06.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Владимир Ђуричић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1), са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, уз примену члана 604. ЗКП („Службени гласник РС“ бр.72/11 од 28.09.2011.године који се примењује од 01.10.2013.године) којим је прописано да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика оцењивати по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ бр.70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ бр.58/04, 85/05 – др.закон, 115/05, 49/07, 122/08, 20/09 – др.закон, 72/09 и 76/10) нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказима на којима се по одредбама ЗКП не могу заснивати. Као незаконите доказе издваја:

-коришћење фотографије сведока ББ, за коју бранилац наводи да представља незаконити доказ јер испод текста који је написан испод фотографије нема потписа браниоца окривљеног који није ни био присутан, већ је окривљени потписао текст испод фотографије без присуства браниоца, а што се све десило 19 дана од дана када је окривљени у присуству браниоца по службеној дужности дао своју одбрану у ПС Инђија;

-записник о саслушању осумњиченог АА у ПС Инђија Ку 194/11 од 06.08.2011. године, који према наводима захтева треба издвојити из списка предмета сходно одредби члана 89. став 10. тада важећег ЗКП („ Службени лист СРЈ“ број 70/2001 и 68/2002 и „Службени гласник РС“ број 58/2004...76/2010) јер окривљени није био поучен о свом праву да узме браниоца из члана 4. став 1. тачка 2) тада важећег ЗКП, нити је о том свом праву дао изјаву, нити је његова изјава унета у записник о његовом саслушању у смислу члана 89. став 9. тада важећег ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Када се говори о наводима захтева којима се као незаконит доказ истиче записник о саслушању осумњиченог АА у ПС Инђија Ку 194/11 од 06.08.2011. године јер окривљени није био поучен о свом праву да узме браниоца из члана 4. став 1. тачка 2) тада важећег ЗКП („ Службени лист СРЈ“ број 70/2001 и 68/2002 и „Службени гласник РС“ број 58/2004...76/2010), нити је о том свом праву дао изјаву, нити је његова изјава унета у записник о његовом саслушању у смислу члана 89. став 9. тада важећег ЗКП, а све сходно одредби члана 89. став 10. тада важећег ЗКП, исти су од стране овога суда оцењени као неосновани.

Врховни касациони суд најпре указује да према ставу ВКС заузетом на седници кривичног одељења од 26.10.2020. године, уколико упозорење дато окривљеном и његово изјашњење из члана 85. став 3. сада важећег ЗКП, а што у потпуности одговара упозорењу из члана 4. став 2. тачка 2) и 89. став 10. ЗКП („ Службени лист СРЈ“ број 70/2001 и 68/2002 и „Службени гласник РС“ број 58/2004...76/2010) није експлицитно констатовано у записнику позивањем на наведене законске норме то у начелу јесте незаконит доказ, међутим суд у сваком конкретном случају процењује да ли упозорење органа поступка које је дато окривљеном и само изјашњење окривљеног испуњава стандард прописан наведеном одредбом а од које процене суда зависи да ли тај записник о саслушању окривљеног представља законит доказ.

У конкретном случају окривљени је пре давања исказа поучен о својим правима у кривичном поступку, пре свега да има право на браниоца, да није дужан да изнесе своју одбрану нити да одговара на постављена питања, да све што изјави може бити употребљено против њега као доказ у кривичном поступку, предочено му је кривично дело које му се ставља на терет, конкретно кривично дело превара из члана 208. став 1. КЗ, након чега је изјавио да му је јасно шта му се ставља на терет и уз присуство браниоца по службеној дужности, а након омогућеног поверљивог разговора, изјавио да ће дати своју одбрану, те је изнео одбрану и без примедби потписао записник.

По оцени Врховног касационог суда наведена упозорења дата окривљеном од стране органа поступка, па и на право да има браниоца а што подразумева и право на изабраног браниоца и његов пристанак да у присуству браниоца по службеној дужности, а након обављеног поверљивог разговора изнесе одбрану испуњава стандард прописан одредбом члана 89. став 10. тада важећег ЗКП (сада члан 85. став 3. ЗКП) у вези одредбе члана 4. став 2. тачка 2) тада важећег ЗКП, иако сама изјава окривљеног о томе да неће ангажовати изабраног браниоца у тој фази поступка није изричито убележена у записник.

Сходно наведеном, супротни наводи браниоца окривљеног су оцењени као неосновани а оспораван записник о саслушању осумњиченог у ПС Инђија КУ 194/11 од 06.08.2011. године представља законит доказ.

Наводи садржани у захтеву за заштиту законитости, којима се указује на незаконитост коришћења фотографије сведока ББ, јер после текста који је написан испод фотографије нема потписа браниоца окривљеног јер исти није био присутан, били су предмет разматрања другостепеног већа Апелационог суда у Новом Саду које је поступало по жалби браниоца окривљеног изјављеној против првостепене пресуде

Основног суда у Старој Пазови К 149/20 од 18.02.2021. године, исправљене решењем К 149/20 од 29.06.2021. године. Другостепено веће Апелационог суда у Новом Саду је о томе на страни 3, у другом пасусу пресуде Кж1 349/21 од 08.09.2021.године изнело јасне и аргументоване разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је недозвољен.

У преосталом делу захтева бранилац окривљеног наводи да се другостепени суд ни једном речју није осврнуо на жалбене наводе одбране, на који начин се суштински указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а која повреда не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Владимира Ђуричића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. ЗКП захтев, у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић